

Упутства за писање семинарског рада

Основна структура рада

1. Насловна страница
2. Сажетак (апстракт)
3. Кључне речи
4. Увод
5. Разрада (поглавља)
6. Закључак
7. Библиографија (списак литературе)
8. Прилози (уколико постоје)

Насловна страница

- Врх странице треба да садржи назив факултета (Филолошки факултет), а испод њега назив универзитета (Универзитет у Београду).
- Средина странице треба да садржи наслов рада, а испод њега поднаслов (пример: Семинарски рад из предмета Општа књижевност I).
- На дну странице у доњем левом углу треба да пише – наставничко звање, академска титула, име и презиме професора, док у доњем десном углу стоје подаци студента – име и презиме, број индекса, студијска група. На самом дну странице су место, месец и година израде рада (Београд, април, 2018).
- Сви елементи садржаја насловне стране су унапред прецизно дефинисани осим наслова. Он се дефинише у складу са изабраном темом рада, довољно дескриптивно, прецизно, концизно, информативно и атрактивно.

Техничке карактеристике

- Величина слова: основни текст **12 pt.**, фусноте 10 pt., евентуални поднаслови 14 pt.
- Фонт: **Times New Roman** (подешава се на картици Home: Font)
- Проред: **1,5** (подешава се на картици Paragraph: Line spacing: 1,5 lines)
- Дужина рада: **10–15 страница**

Цитирање и парафразирање

Наводимо правила оксфордског система. Поред њега постоје и други системи цитирања. У овом систему за навођење литературе (из које је дословно преузет или парафразирани део текста) користе се фусноте. На крају рада наводи се библиографија, односно списак коришћене литературе.

Навешћемо неколико примера који илуструју најчешће случајеве цитирања:

1. Самосталне јединице:

Цитат из књиге једног аутора

Пример 1: Према његовим схватањима, „психа није ни по чему слична ономе што обично зовемо *духом* насупрот *телу*.“¹

¹ Роде, Е, *Psyche. Култ душе и вера у бесмртност код Грка*, ИК Зорана Стојановића, Сремски Карловци – Нови Сад, 1991, стр. 14.

Парафразирани део текста из књиге два аутора

Пример 2: Без обзира на то, ово певање се сматра средишњим стубом епа јер се Енеја потпуно предаје борби за будућност Рима.²

² Будимир, М. и Флашар, М, *Преглед римске књижевности*, Научна књига, Београд, 1978, стр. 317.

Цитат из књиге три аутора

Навођење аутора: Розенгрин, К. С, Гутијерез, И. Т. и Шајн, С. С, (остало је исто као и код два аутора)

Цитат из књиге четири и више аутора

Навођење аутора: Адамс, Д. и др, (остало је исто као и код два аутора)

2. Несамосталне јединице:

Цитат из часописа (на страном језику)

Пример 3: „Нема више никаквог разлога питати се да ли је та жеља на делу жеља писца, приповедача, јунака или читаоца, или чак критичара.“³

³ Bellemin-Noël, J, „Textanalysis and Psychoanalysis“, *SubStance*, Vol. 18, No. 2, Issue 59, 1989, pp. 111.

Парафразирани део текста из чланка преузетог са интернет сајта

Пример 4: Овај аутор наводи да је Дишан Леонарда препознао као интелектуалистичког сликара који се не бави искључиво визуелним и за њега је имао много више поштовања.⁴

⁴ Seigel, J, *The Private Worlds of Marcel Duchamp: Desire, Liberation, and the Self in Modern Culture*, University of California Press, Berkley, pp.3, <http://ark.cdlib.org/ark:/13030/ft9h4nb688/> (приступљено 30. 03. 2018).

Уколико се у фуснотама један извор понавља, не треба у сваком навођењу давати све податке, већ се најчешће дају скраћени прикази, као што су: Ibid., стр. 35; Исто, стр. 35; Op. cit, стр. 35; Ibidem, стр. 35.

Техничка упутства за писање фуснота

Аутоматско уметање фуснота у ворду: курсор се постави на место у тексту где се исписује број фусноте и изабере се картица „References“, а у оквиру ње из групе „Footnotes“, ставка „Insert Footnote“.

Навођење литературе на крају рада:

Литература се наводи по азбучном реду, према почетном слову презимена аутора или првог у низу аутора.

1. Самосталне јединице:

Књига једног аутора

Роде, Е, *Psyche. Култ душе и вера у бесмртност код Грка*, ИК Зорана Стојановића, Сремски Карловци – Нови Сад, 1991.

Књига два аутора

Будимир, М. и Флашар, М, *Преглед римске књижевности*, Научна књига, Београд, 1978.

Књига три и више аутора – видети „цитирање и парафразирање“, остало као књига једног или два аутора

2. Несамосталне јединице:

Поглавље из књиге

Савић Ребац, А, „Гетеов хеленизам“, *Хеленски видици*, Српска књижевна задруга, Београд, 1966, стр. 187–220.

Чланак у публикацији

Bellemin-Noël, J, „Textoanalysis and Psychoanalysis“, *SubStance*, Vol. 18, No. 2, Issue 59, 1989, pp. 102–111.

Чланак преузет са интернет сајта

Seigel, J, *The Private Worlds of Marcel Duchamp: Desire, Liberation, and the Self in Modern Culture*, University of California Press, Berkley, <http://ark.cdlib.org/ark:/13030/ft9h4nb688/> (приступљено 30. 03. 2018).